

GIOVANNI BOCCACCIO

Giovanni Boccaccio je bil italijanski renesančni pisatelj in pesnik. Rodil se je 16. junija leta 1313 v Firencah, umrl pa 21. decembra 1375 v Certaldi.

Njegovo najbolj znano delo je Dekameron. To delo obsega 100 novel, ki jih povezuje okvirna pripoved desetih mladih ljudi. Nastalo je v 14. stoletju pred Kristusom.

Snov novel je največkrat erotična, ljubezen pa je viteško plemenita in poduhovljena. Ideje so tipično renesančne.

ZGODBA O BISTROUMNI FILIPI

GOSPA FILIPA, KI JO JE MOŽ ZASAČIL Z LJUBIMCEM IN SO JO POSTAVILI PRED SODIŠČE, Z ODSEKANIM IN KRATKOČASNIM ODGOVOROM REŠI SEBE IN DOSEŽE SPREMEMBO PRAVNEGA PREDPISA

Ko je Scalza uporabil dokaz, da bi poplemenitil Baroncije, je Fiametta že molčala, medtem ko so se še vsi drugi smejali temu nenavadnemu dokazu. Zapovednica je ukazala Filostratu naj pripoveduje. Fant je začel pripovedovati o neki gospe, ki je sebe izmotala iz zank sramotne smrti, saj je našla pravo besedo ob pravi priložnosti.

Mesto Prato je imelo pravni predpis, ki je bil vreden enake graje kot predpis, ki je veleval, da je treba zažgati vsako žensko, ki jo mož zasači z ljubimcem, ter tudi tisto, za katero bi ugotovili, da se je komurkoli prodala za denar.

Tako je neke noči gospo Filipo njen mož Rinaldo pl. Pugliesi našel v naročju domačina Lazarina pl. Guazzalotrija, ki ga je imela zelo rada, še rajši kot samo sebe. Ko je njen mož to videl, ga je popadla jeza. Poskrbel je, da bo postava poskrbela za smrt njegove žene. Takoj, ko se je zdanilo, jo je ovadil na sodišču. Filipa se je kljub odsvetovanju sorodnikov in prijateljev, odločila, da gre na sodišče in prizna resnico. Prepričana je bila, da raje ponosno umre, kot da bi živela v izgnanstvu in kazala, da ni vredna ljubimca, v čigar naročju je prejšnjo noč spala. S spremstvom žensk in moških se je odpravila pred župana in ga vprašala, kaj bi rad. Ko si jo je župan ogledoval in videl, kako je lepa, se je bal, da ne bo priznala česa takega, za kar bi jo moral obsoditi na smrt. Filipa se mu je zasmilila, vendar se zaslišanju ni mogel izogniti. Zato je še njo vprašal, če govorice glede ljubimca držijo. A ženska se ni niti malce zmedla. Priznala je, da je bila v njegovem naročju že večkrat, poleg pa dodala, da se z zakoni ne strinja, saj niso nikoli o njih vprašali nobene ženske. Prosila je še za manjšo uslugo, da župan vpraša njenega moža, kolikokrat mu je rekla ne, ko mu je bilo na ljubo, da mu je dala samo sebe. Rinaldo ni niti čakal na sodnikovo vprašanje in odvrnil, da mu je vedno ustregla. Zgovorna žena je za konec pristavila, da je boljše, da žlahtnemu človeku, ki jo ima rad, postreže s tem, kot pa da ga pusti, da izgine ali pa se pokvari.

Prebivalci Prata, ki so se zbrali na zaslišanju so se najprej začeli krohotati, nato pa vsi v en glas zavpili, da ima prav in pametno govori. Še preden so odšli, so sprejeli nov zakon, ki naj bi veljal le za ženske, ki natikajo možem rogove za denar.

Rinaldo je ves zbeغان odšel s sodišča, medtem ko se je njegova žena vesela in prosta vrnila domov.